

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.708 van 3 februari 2004
in de zaak A. 96.993/XIV-153.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. VAN VRECKOM,
 kantoor houdende te 1400 NIJVEL,
 rue Saint-André 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 31 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 oktober 2000;

Gelet op het arrest nr. 90.765 van 14 november 2000 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 29 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Russische nationaliteit, is op 15 december 1999 België binnengekomen en heeft zich op 22 december 1999 voor de eerste keer vluchteling verklaard. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft op dezelfde dag een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, genomen.

1.2. Op 13 januari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van 22 december 1999.

1.3. Op 25 oktober 2000 verklaart de verzoekende partij zich voor de tweede maal vluchteling. Op 26 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(…)
Betrokkene is niet teruggekeerd naar zijn land van oorsprong. Hij kon zijn verhaal volledig uiteenzetten in (de) eerste asielaanvraag en bij het Commissariaat-generaal. In de beroepsprocedure kreeg hij een negatieve beslissing op 13.01.2000. De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.
(…).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 62 en 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1951 (lees 1991) betreffende de formele motivering van administratieve akten; dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing manifest onvoldoende gemotiveerd is omdat tijdens de tweede asielaanvraag nieuwe bewijzen werden voorgelegd die niet worden vermeld in de bestreden beslissing en waar aldus ook niet wordt weergegeven waarom deze nieuwe elementen niet als dusdanig worden beschouwd, dat met de huidige motivering bovendien het recht wordt miskend dat een kandidaat-vluchteling heeft om een tweede asielaanvraag in te dienen bij voorlegging van nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dat om aan de motiveringsplicht te voldoen moet worden aangegeven dat er geen nieuwe elementen zijn aangebracht en waarom de aangebrachte elementen niet als nieuw worden beschouwd, dat volgens de rechtspraak van de Raad van State als een nieuw element kan worden beschouwd: ‘een nieuw bewijs van een voorafbestaande situatie’, dat bovendien, luidens arrest 61/94 van het Arbitragehof de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de bevoegdheid heeft om te oordelen of de elementen nieuw zijn, bijgevolg is er enkel een weigering mogelijk indien het om een identieke situatie gaat, dat in casu bij de tweede asielaanvraag nieuwe documenten worden aangebracht die het bewijs vormen van zaken die reeds tijdens de eerste asielaanvraag werden aangevoerd, dat in de bestreden beslissing aldus artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verkeerd wordt toegepast, in strijd met de beslissing van het Arbitragehof, dat in casu er enkel een gewone beslissing in het ontvankelijkheidsonderzoek kon worden genomen; dat de verzoekende partij dit middel in de memorie van wederantwoord verder aanvult door erop te wijzen dat zij niet in de mogelijkheid verkeerde bewijsstukken aan te brengen van haar lidmaatschap van de Mormonengemeenschap, lidmaatschap dat onomstootbaar werd aangetoond, tijdens de eerste asielaanvraag, dat bij de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, op basis van de parlementaire voorbereiding, rekening moet worden gehouden met de praktische (on)mogelijkheid van de betrokkene op psychisch en materieel vlak om bewijsstukken naar voren te brengen, dat in casu het voor de verzoekende partij psychisch onmogelijk was omdat zij getraumatiseerd was en de houding van België ten opzichte van de Mormonen niet kende, dat zij bovendien het gevoel had als crimineel te worden behandeld, dat op basis hiervan de nieuw aangebrachte elementen als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dienden te worden beschouwd, te meer daar de verzoekende partij niet op de hoogte was van het verloop van de asielaanvraag van haar moeder;

2.1.2. Overwegende dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het opschrift; dat uit de analyse van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een eerste asielaanvraag heeft ingediend op 22 december 1999; dat tijdens het eerste verhoor op de Dienst

Vreemdelingenzaken verzoeker zich heeft beroepen op het feit dat hij vreesde naar Tsjetsjenië gestuurd te worden tijdens zijn legerdienst; dat tevens uit het gehele verhoor blijkt dat er geen familielid van verzoeker zich in België blijkt te bevinden; dat op 22 december 1999 de beslissing tot weigering van verblijf wordt genomen; dat in het centrum voor illegalen te Merksplas verzoeker verklaart de orthodoxe religie aan te hangen; dat verzoeker tegen de beslissing van 22 december 1999 dringend beroep heeft ingesteld bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die een bevestigende beslissing heeft genomen op 13 januari 2000, waarin onder meer volgende overweging werd opgenomen: ‘Wat de problemen van betrokkene moeder, XXX betreft, dient opgemerkt te worden dat nergens uit betrokkene relaas blijkt dat ook hij hierdoor problemen zou hebben gekend. Zijn moeder zou immers problemen hebben gehad met een zakenpartner. Betrokkene heeft zelfs nagelaten om op de Dienst Vreemdelingenzaken te zeggen dat hij hier tezamen met zijn moeder was en dat zij ook omwille van problemen haar land zou hebben verlaten. Aangezien de problemen van zijn moeder geen betrekking hebben op betrokkene zelf en betrokkene problemen ongeloofwaardig zijn, is het niet mogelijk om in hoofde van betrokkene een vermoeden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie vast te stellen.’; dat deze laatste vaststelling doet vermoeden dat verzoeker zich weliswaar op de problemen die zijn moeder heeft ondervonden wenste te beroepen tijdens het dringend beroep, doch dat hierbij geen sprake is van het invoeren van religieuze motieven om de asielaanvraag te onderbouwen; dat uit de feiten uiteenzetting in de beslissing in dringend beroep, geenszins blijkt dat verzoeker zich tijdens het verhoor in graad van dringend beroep heeft beroepen op zijn toebehoren tot de Mormonengemeenschap en de hiermee gepaard gaande beweerde discriminatie; dat dit ook geenszins vanzelfsprekend is, gelet op de expliciete verklaring dat hij de orthodoxe religie aanhangt; dat op 31 mei 2000 verzoeker, via een brief van zijn advocate, vervolgens zijn tweede asielaanvraag indiende; dat uit de verklaringen die verzoeker toen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij sinds 20 augustus 1994 lid is van de Mormonengemeenschap en dit ook bewijst aan de hand van een doopbewijs; dat hij zich ook expliciet beroept op deze religieuze overtuiging om zijn asielaanvraag op te baseren; dat op 26 oktober 2000 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring wordt genomen die met het huidige beroep wordt aangevochten; dat uit de parlementaire voorbereiding van de bepaling die tegenwoordig bekend staat als artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bedoeling van deze bepaling erin gelegen is herhaalde asielaanvragen op basis van dezelfde elementen de pas af te snijden; dat asielaanvragen op basis van gegevens die als nieuw kunnen worden beschouwd evenwel de normale weg dienen te volgen, met name dat zij eerst zullen beoordeeld worden in de ontvankelijkheidsfase en eventueel nadien in de gegrondheidsfase; dat in casu blijkt dat verzoeker, afgaande op de documenten die hij heeft neergelegd bij zijn nieuwe asielaanvraag, reeds in 1994 deel uitmaakte van de Mormonengemeenschap; dat, aangezien hij pas in 1999 een eerste asielaanvraag deed in België en de problemen die hij bij zijn tweede asielaanvraag inroept reeds bestonden ten tijde van de eerste asielaanvraag, er vanuit

mocht worden gegaan dat verzoeker deze problemen waarop hij zich nu beroept toen reeds kon hebben opgeworpen om die asielaanvraag te onderbouwen; dat, afgaande op de gegevens van het administratief dossier, dit echter niet gebeurde; dat er hooguit sprake kan zijn van het feit dat verzoeker ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, en dan nog pas tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van zijn dringend beroep, heeft gewezen op de problemen die zijn moeder omwille van haar toebehoren tot de Mormonengemeenschap heeft ondervonden, zonder evenwel persoonlijke problemen omwille hiervan in te roepen; dat aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker, wetens en willens, tijdens de eerste asielprocedure niet alle relevante gegevens heeft vermeld om zijn asielaanvraag te staven; dat de tijdens de tweede asielaanvraag door verzoeker ingeroepen elementen, met name de vervolging wegens het lidmaatschap van de Mormonengemeenschap, aldus niet kan worden beschouwd als een “nieuw” element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, aangezien het reeds tijdens de eerste asielaanvraag door verzoeker kon worden aangevoerd en verzoeker voldoende de kans heeft gehad tijdens de eerste asielprocedure om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen; dat uit de motivering bovendien blijkt dat deze op een afdoende wijze de bestreden beslissing motiveert; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in een tweede middel verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het E.V.R.M., in combinatie met de motiveringsplicht opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat zij stelt dat de moeder van verzoeker eveneens in België verblijft en ook een asielaanvraag heeft ingediend omwille van dezelfde religieuze getinte vervolgingen; dat de bestreden beslissing artikel 8 van het E.V.R.M. schendt doordat ze verzoeker verplicht het land te verlaten en er aldus een scheiding wordt opgelegd met zijn moeder, die niet wordt gerechtvaardigd door het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M., dat aan de moeder niet kan worden opgelegd om het land te verlaten, nu er nog geen uitspraak is over haar asielaanvraag; dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het verzoekschrift nog aanvult door erop te wijzen dat de problematiek die verzoeker en zijn moeder aanhalen overlappend zijn en een gezamenlijke behandeling de efficiëntie ten goede zou komen; dat bovendien het niet zeker is dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de nieuwe vluchtelingenverklaring van verzoeker niet in overweging wordt genomen en dat hem bijgevolg in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 het bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de vijf dagen te verlaten; dat, in zoverre dit bevel beschouwd dient te worden als een inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoeker, het om een in artikel 8, tweede lid, E.V.R.M. toegelaten inmenging gaat; dat deze inmenging bij de wet is voorzien, één van de opgesomde doelen nastreeft -de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde- en nodig is in een democratische samenleving; dat

van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende en de verwerende partij geen sprake is; dat verzoeker meerderjarig is en wist of moest weten dat zijn verblijfstoestand precair was; dat ook de verblijfstoestand van zijn moeder ten tijde van de bestreden beslissing trouwens precair was; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie februari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.